

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๗ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๓๘

อำนาจของบุญของกรรม

วันนี้คุณแม่อุ่นพร้อมลูก ๆ หลาน ๆ ญาติมิตรทั้งหลายมาทำบุญครบรอบวันเกิดของตนวันนี้ ในรอบปีหนึ่งทำบุญอายุครบรอบเป็นที่ระลึกเสียทีหนึ่ง ๆ ส่วนการทำบุญประจำวันประจำเวลานั้นเป็นอีกอย่างหนึ่ง นี้ขอให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายได้ทราบเอาไว้ว่า นี่เป็นคติตัวอย่างอันดีงามสำหรับชาวพุทธเรา ซึ่งเดินทางถูกต้องตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้า เพราะชีวิตจิตใจของเราเป็นส่วนร่างกายเป็นของไม่แน่นอน ผันแปรอยู่ตลอดเวลา สุดท้ายก็ถึงความล้มความตายนั้นเป็นที่สุด ส่วนจิตใจนั้นไม่อยู่ ออกจากร่างนี้ก็เข้าสู่ร่างนั้น ออกจากร่างนั้นเข้าสู่ร่างนั้นอยู่เรื่อย ๆ ตลอดมาเป็นกัปเป็นกัลป์แล้วนานแสนนาน

ชีวิตนี้ท่องเที่ยวอยู่ในวัฏฏะนี้หาทางออกไม่ได้ ทางออกของจิตนี้ที่จะทำให้หลุดพ้นจากทุกข์ไปได้ นั่นคือการสร้างบุญสร้างกุศล นี่เป็นทางออกของจิตที่จะออกจากวัฏฏะทุกข์ทั้งหลายได้ นอกจากนั้นไม่มีทาง เพราะฉะนั้นโลกกับธรรมจึงแยกกันไม่ออก ศาสนากับโลกเป็นสิ่งจำเป็นมากที่สุด เพราะวัฏฏะคือเรื่องของกิเลสนี้พาสัตว์ให้หมุนเวียนอยู่อย่างนี้เป็นประจำ เรียกว่าเป็นคติธรรมชาติของกิเลส มีแต่พาสัตว์ให้หมุนเวียนเกิดแก่เจ็บตายอยู่อย่างนี้ไม่หยุดไม่ถอย ธรรมชาติของสัตว์นำสัตว์ให้หลุดพ้น คลี่คลายออกจากความผูกมัดทั้งหลายให้หลุดพ้นไปโดยลำดับลำดับ ด้วยการสร้างคุณงามความดีตามหลักธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นธรรมกับโลกจึงแยกกันไม่ออก

ถ้าธรรมชาติเสียเมื่อไรโลกนี้ก็หมดความหมายไปทันที มีแต่ความลุ่มจมอย่างเดียวหาความสุขความเจริญไม่ได้ หาความปลอดภัยไร้กังวลไม่ได้ ถ้ามีธรรมก็เหมือนกับโรคมีหมอละยาเป็นเครื่องรักษา ย่อมมีทางบรรเทาเบาทุกข์ไปได้โดยลำดับ ถึงกับหายขาดได้เพราะอำนาจแห่งยาและหมอยาเยียวยา นี้ก็ธรรมกับพระพุทธเจ้า ธรรมเป็นเหมือนยา พระพุทธเจ้าเป็นเหมือนหมอ หมอเอก จากนั้นมาก็พระสาวกอรหันต์ ครุบาอาจารย์เป็นหมอมารักษาโดยลำดับลำดับ นำธรรมะซึ่งเป็นยานี้มาแนะนำสั่งสอนสัตว์โลก เท่ากับมาเยียวยาโรคภายในจิตใจ โรคกิเลสตัณหา

ความโลภก็เป็นโรคชนิดหนึ่ง ความโกรธก็เป็นโรคชนิดหนึ่ง ราคะตัณหาแต่ละประเภท ๆ เป็นโรคชนิดสำคัญ ๆ ที่เสียดวงจิตใจของสัตว์โลกให้หมุนเวียนเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาอยู่เป็นสุขไม่ได้ คนเราอยู่เฉย ๆ ไม่ได้ นอกจากเวลาหลับสนิทเท่านั้น ก็นอนนิ่งสบายเลยในระยะนั้น ถ้าตื่นจากหลับแล้วก็ติดดินกันไม่ว่าใครชาติชั้น

วรรณคดีเหมือนกันหมด เพราะมีธรรมชาติอันหนึ่งพาให้หมุนให้ติดต้นอยู่ภายในจิตใจ โลกทั้งหลายจึงได้ไหวไปไหวมาอยู่ตลอด ส่วนมากไหวไปทางความชั่วช้าลามกซึ่งเป็นการเพิ่มวิญญานให้ยืดยาวไปเรื่อย ๆ ไม่ให้สิ้นสุดวิมุติหลุดพ้นไปได้

แต่ธรรมของพระพุทธเจ้านั้น ใครสร้างมากสร้างน้อยเท่าไรก็เป็นเครื่องหมุนออก ๆ หมุนให้หลุดให้พ้นไปโดยลำดับ ผู้ที่มีคุณงามความดีบุญกุศลมากภายในจิตใจแล้วย่อมหลุดพ้นไปได้โดยลำดับเพราะอำนาจแห่งธรรม จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายยึดหลักธรรมที่สอนในวันนี้เอาไว้ด้วยดี ประพฤติปฏิบัติ ความเป็นอยู่ปวญหาของเราให้ชุ่มเย็น ทรัพย์สมบัติเงินทองข้าวของให้มีพอจับจ่ายใช้สอยไม่อดอยากขาดแคลน นี่ก็เป็นความชุ่มเย็นอันหนึ่งสำหรับร่างกายจิตใจชีวิตของเรา

แต่ทางคุณงามความดีเราก็สร้างเป็นประจำวันของเรา นี่เป็นอาหารหล่อเลี้ยงจิตใจ เรียกว่าสมบัติของใจ ก็ให้มีเป็นประจำวัน ๆ ก็เรียกว่ายิ้มแย้มแจ่มใสหรือแช่มชื่นเบิกบาน ทั้งภายในได้แก่จิตใจ ทั้งภายนอกได้แก่ทรัพย์สมบัติเงินทองเพื่อสังฆารร่างกายเรา สมบูรณ์พูนผลทั้งสองอย่างแล้วไปไหนไม่อดอยากขาดแคลน ไปโลกหน้าก็ไม่อดอยากขาดแคลน คนมีบุญไปเกิดที่ไหนเกิดแต่สถานที่ได้รับความสุขความเจริญทั้งนั้น โลกเขามีความทุกข์มาก แต่คนมีบุญมีความทุกข์น้อยและมีความสุขมากเป็นประจำนี่อำนาจแห่งบุญแห่งกุศลจงพากันสร้างอย่างอนใจ

เรื่องใจสำคัญมากที่สุด ใจไม่เคยตาย ตายแต่ร่างกาย นี่ที่เรามีร่างกายอยู่เวลานี้ก็เพราะจิตใจเข้าสิงสถิตอยู่ในนี้ เป็นเจ้าตัวการเป็นเจ้าของ ที่นี้เมื่อสภาพนี้หมดกำลังลงไปแล้วก็เรียกว่าคนตาย จิตใจก็ติดออกอีกแล้วไปสู่อัตภาพใหม่ อัตภาพนั้นก็ขึ้นอยู่กับบุญกับกุศลเหมือนกัน ถ้ามีบุญมีกุศลก็ได้สังฆารร่างกายหรืออัตภาพอันดีงามขึ้นไปเรื่อย ๆ เจริญรุ่งเรืองขึ้นไปเรื่อย ๆ ถ้าจิตใจไม่มีบุญมีแต่บาปหาบแต่กรรมก็ไปจมลงในนรกได้รับความทุกข์ความทรมาน

ไม่หยุดเรื่องใจนี้ ยังไงก็ไม่หยุด หมุนไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ เกิดแก่เจ็บตาย ๆ สูง ๆ ต่ำ ๆ ลุ่ม ๆ ดอน ๆ ไปอย่างนี้เรื่อย ๆ เพราะฉะนั้นผู้มีปัญญาเฉลียวฉลาดจึงต้องได้สร้างคุณงามความดีพร้อมกันกับการครองชีพ การทำมาหาเลี้ยงชีพเพื่อการครองชีพเราก็วิ่งเต้นขวนขวาย การเสาะแสวงหาคุณงามความดีเข้าสู่ใจเพื่อเป็นอาหารของใจ เครื่องหล่อเลี้ยงจิตใจเป็นเสบียงของใจ เราก็ไม่ประมาท ทำกันทั้งสองด้าน

เมื่อทำกันทั้งสองด้านสองฝ่ายนี้แล้ว ส่วนร่างกายชีวิตความเป็นอยู่ของเราก็ชุ่มเย็น ส่วนจิตใจของเราทั้งอยู่ในปัจจุบันนี้ก็ชุ่มเย็นยิ้มแย้มแจ่มใส เวลาละจากโลกนี้ไปแล้วไปสู่โลกหน้าก็ไปโลกคนมีบุญนั่นแหละ เป็นโลกทิพย์ เช่น สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน นี่เรียกว่าโลกทิพย์สำหรับคนบุญ ส่วนโลกที่เป็นเปรตเป็นผีนั้นเป็นโลกบาป

ใครสร้างบาปมาก ๆ แล้วตายก็จมไปอย่างนั้น นี่ท่านว่าเกิดแก่เจ็บตายไปสูง ๆ ต่ำ ๆ อย่างนี้แหละ มันทำให้เกิดแต่เกิดสูง ๆ ต่ำ ๆ ลุ่ม ๆ ดอน ๆ ไม่แน่นอน เพราะฉะนั้น จึงสร้างความแน่นอนให้จิตใจให้ไปเกิดแต่สถานที่ดี ด้วยอำนาจแห่งการสร้างความดีนี้ เป็นสิ่งที่เหมาะสมมากกับเราชาวพุทธ

วันนี้ท่านทั้งหลายก็ได้มาสร้างบุญสร้างกุศลพร้อมหน้าพร้อมตากัน ก็นับว่าเป็นบุญเป็นกุศลแก่เราทุกคน ๆ ขอความสวัสดิ์จึงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกัน เทอญ ต่อไปนี้จะให้พร

เมื่อเข้าบิณฑบาตถ่ายบาตรได้ ๔๗ บาตร นี่ละอาหารของเทวดา พี่น้องทั้งหลาย จะเป็นผู้รับส่วนบุญส่วนกุศลนี้ทั้งหมด ก็บาตรก็ตามเป็นของพี่น้องทั้งหลายนะ พระท่านก็เหมือนไร่นาดังที่ท่านว่า ปุณฺณุกุเขตต์ โลกลุส พระสงฆ์เป็นเนื้อนาบุญของโลก คือว่าเหมือนนาข้าวนี้มีมากมีน้อยเขาปักเขาดำลงไปแล้ว ถึงเวลาออกดอกออกผลนี้เจ้าของเขามาเก็บเกี่ยวไปหมด นาได้แต่ฟาง เข้าใจไหมฟาง เจ้าของได้แต่ฟาง นั่นท่านจึงเรียกว่า ปุณฺณุกุเขตต์ โลกลุส

พระสงฆ์เป็นเนื้อนาบุญ คือว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่บรรดาญาติโยมทั้งหลายมาถวาย นี้น้อยนี้ เป็นเหมือนกับข้าวที่หว่านลงในนา เมื่อเกิดบุญเกิดกุศลขึ้นมาเจ้าของรับไปหมด พระสงฆ์ก็ได้อาศัยอาหารที่ท่านทั้งหลายถวายนี้ละ นี้เรียกว่าได้แต่ฟาง ส่วนบุญเจ้าของเอาไปหมดเลย พระก็เหมือนนาได้แก่ฟาง พระก็ได้อาศัยช่วงกาลเวลาในชีวิตวันหนึ่ง ๆ ไป นี่เป็นส่วนที่พระได้รับ ส่วนบุญส่วนกุศลเป็นของเจ้าของที่บริจาคมากน้อยได้รับไปหมด แล้วบุญกุศลส่วนนี้แหละจะเข้าไปรวมตัวอยู่ในจิตใจของเราเป็นเครื่องหนุนจิตใจ หนุนหนุนไป ถึงเวลาจำเป็นแล้วอันนี้จะเข้าไปใกล้ชิดติดพันกับจิต พันอยู่กับจิตเลย พอขาดใจนี้ก็ตีตผิงหนุนเลยไปเลย นี่บุญเป็นอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นจึงให้พากันสร้างบุญ พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์สอนให้สร้างคุณงามความดีนะ ให้สร้างบุญ ตำนานิติโทษพวกกิเลสตัณหาอาสวะประเภทต่าง ๆ ซึ่งเป็นตัวภัยตัวเวร ก่อกรรมทำเข็ญแก่สัตว์โลกมากมาย ส่วนบุญส่วนกุศลมีแต่คุณมหาคุณ โดยถ่ายเดียว ให้พากันสร้างความดีให้ดี นี่เป็นกัณฑ์ที่สองแล้วไม่ใช่หรือ เอาละพอสองกัณฑ์แล้วพอแล้ว

เมื่อวานขึ้นนี้ก็ไปช่วยคนตาบอด โนนจังหวัดพิจิตร ไปวานขึ้นนี้ไปช่วยคนตาบอด จะเอาคนตาบอดเข้ารักษาถ้าหากว่ารักษาได้จะให้รักษาเลย คนตาบอด มีหวังอยู่ข้างหนึ่งคิดว่าจะพอได้ แล้วก็ปลูกบ้านให้หลังหนึ่ง คนตาบอดอยู่กับหลานสองคน ไปดูถึงบ้านเลย เอาของไปเทลงนั่นเลย เครื่องครัวทั้งหมด อาหารการบริโภค ถ้วยชามหม้อ เสื้อผ้า เตียมพร้อมไปใส่รถไปถึงก็เทให้เลย นั่นละเรียกว่าช่วยกันอย่างนั้น

นี่แกก็มีวาสนานี้ ไม่มีวาสนาไม่มีใครไปช่วยนะ ถึงจะประกาศโฆษณาอันโลกก็ ตามเถอะจะไม่มีใครเหลียวแลถ้าไม่มีวาสนาไม่มีบุญเป็นเครื่องรับกัน นี่ก็แสดงว่ามีบุญ มีวาสนาเป็นเครื่องรับ พอประกาศถึงไหนจิตใจของคนก็ดูดีมีพละที่จะช่วย สงเคราะห์ ต่างคนก็ต่างคอยช่วย นั่นวาสนาของตัวเอง ถึงจะจนก็ตามแต่วาสนาไม่จน ก็รับได้อย่างนี้แหละ เป็นเครื่องรับกัน

ตั้งตัวอย่างที่เคยเล่าให้ฟัง พระองค์หนึ่งมาบวชตั้งแต่บวชแล้ว ฟังให้ดี ไม่งั้น ไม่ฟังนะ ถ้าฟังกิเลสมันฟังดี ฟังเพลงฟังเขาขับเขาลำระบำรำไป โอ๊ย ฟังทั้งอ้าปาก ด้วย มันฟังจริงฟังจังขนาดนั้นนะ จนลืมจับปาก ถ้าฟังอรรถฟังธรรมไม่ยากสนใจนะ เพราะฉะนั้นถึงบอก เอ้า ฟังนะซิ มีพระองค์หนึ่งตั้งแต่เป็นฆราวาสเป็นคนตระหนี่ดี เหนียวมาก นี่ท่านบอกไว้ในชาดกชัดเจนมากนะ ตั้งแต่เป็นฆราวาสเป็นคนตระหนี่ดี เหนียว เป็นพ่อค้าค้าขาย แต่ว่าเรื่องเอารัดเอาเปรียบลูกน้องนี่เก่ง ลูกค้านี่เอารัดเอา เปรียบทั้งนั้นแหละ นี่คนเห็นแก่ตัว แม้ที่สุดขายข้าว ข้าวมันหลุดออกจากปากกระสอบ ตกลงเรียรดตามดิน พวกมดง่ามมันชนเข้าไปในรูยังไปซูดเอาจากมดง่าม ของภูนี่นะ ไม่ใช่ของมึงเอาไปทำไม ซูดเอาโดยเอามาจากมดง่าม อู๊ย นำสงสาร ถ้าเราเป็นมด ง่ามจะไล่ตีให้หลงทิศไปเลยนะ ถ้าหลงตาบั่วเป็นมดง่ามจะตีเลยนะ เพียงข้าวตกเรีย รวดจากปากกระสอบเท่านั้น ตกลงไปดิน พวกมดง่ามมันชนเข้าไปในรูยังซูดเอาของ มันมาได้

ที่นี้เวลาโผเผลอไม่รู้มาเกิดเป็นมนุษย์ได้บวชเป็นพระ ตั้งแต่วันบวชแล้วไป บิณฑบาตไม่เคยอ้อมท้อง ฉันทจันท์ไม่เคยอ้อมเป็นประจำอยู่ฉนั้น พอให้ไปก่อนเขาก็ไม่ เห็นเสียมันดลบันดาล พอไปตามหลังก็ข้าวหมดเสีย พอไปในย่านกลางของพระ ให้ ไปทุกแบบนะ ให้พระองค์นั้นไปทุกแบบ ให้นำน้ำก็ให้ไป ก็ดลบันดาลไม่ให้เขาเห็น เขาก็ใส่องค์ต่อมาเสีย พออยู่กลางก็ไม่เห็นอีกแหละ อยู่สุดท้ายก็อาหารหมดแล้วเสีย เป็นอย่างนั้นมาประจำจนกระทั่งรำลือ ๆ ความอดอยากขาดแคลนของภิกษุผู้นั้น จน กระทั่งถึงพระโมคคัลลาน์ สารีบุตร ท่านก็เลยไปทั้ง ๒ องค์

พระสารีบุตร โมคคัลลาน์ ไปก็ไปถาม ไหนได้ทราบที่ท่านฉันทจันท์ไม่อ้อมใช้ ไหม ใช้ไม่อ้อมมาเป็นประจำหรือ ไม่อ้อมมาเป็นประจำ เพราะเหตุไร ไม่มีใครใส่บาตรให้ หรือ พระไม่ใส่บาตรให้หรือ ใส่ให้เรื่องใส่ เต็มบาตรก็เต็มแต่เวลาหลงไป เดียวค่อย หมดค่อยหาย ๆ หายเงิบไปยังไม่อ้อมอาหารหมดแล้ว ๆ อย่างนี้เป็นประจำ วันนั้น พระสารีบุตรก็บิณฑบาตไปพร้อมนี้นะ เตรียมอาหารไปพร้อม พระสารีบุตร โมคคัล ลาน์ ใส่อาหารให้เต็มบาตรเลยเทียว พอเต็มบาตรแล้ว เอ้า ท่านฉันทจันท์ พระสารีบุตร ต้องจับขอบปากบาตรเอาไว้ไม่งั้นอาหารจะหมด ต้องอาศัยอำนาจพระสารีบุตรจับขอบ

ปากบาตรไว้ เอ้า จันวันนี้ฉันให้อิ่ม ท่านก็ฉันเสียจนอิ่ม พออิ่มวันนั้นเลยตายวันนั้นเลย นั้นเป็นยังไง ไม่เคยอิ่ม อิ่มวันนั้นตาย นี่ถ้าวางขอบปากบาตรเมื่อไรอาหารจะหมดในบาตร นั้นละ อำนาจของบุญของกรรม

ใครอย่าไปคาดคะเนเรื่องบาปเรื่องบุญเรื่องคุณธรรมทั้งหลาย ทั้งโทษทั้งคุณ ใครอย่าคาดนะ ไม่มีใครคาดถูก สุตวิสัยของโลกมนุษย์ที่มีกิเลสที่จะไปคาดไปดันเดาได้ พระพุทธเจ้าบอกว่าอะไรดี ๆ ให้เชื่อตรงนั้นนะ เรื่องกิเลสมันจะตบตา ๆ อันไหนดี มันบอกว่าชั่ว อันไหนชั่วมันบอกว่าดี อันไหนมีมันบอกว่าไม่มี อันไหนไม่มีมันบอกว่ามี อย่างนั้นนะ เรื่องของกิเลสมันจะตบตาแลงอยู่ตลอดเวลา ธรรมะพระพุทธเจ้าแน่ตรงแนว ๆ เลย เพราะฉะนั้นให้เชื่อธรรมะพระพุทธเจ้า เราอย่าไปคาดอย่าไปดันไปเดา เรื่องดี ๆ เด่า ๆ เป็นเรื่องของกิเลสหลอกคน พระพุทธเจ้าว่ายังไงให้เชื่อตรงนั้น ให้จับเอาตรงนั้นให้ดีแล้วปฏิบัติตามนั้นจะไม่ขาดทุนสูญดอก นี่เป็นกัณฑ์ที่สามแล้วไม่ใช่หรอนี่ สามกัณฑ์แล้ว

เอาละเลิก ๆ ไปอย่าให้ได้ไล่ละ